

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

28. LEDNA 2018

Z obsahu:

**Sláva na výsostech Bohu
a vstupní modlitba**

Katecheze

Svatého otce Františka

při generální audienci

10. ledna 2018

- strana 2 -

Blahoslavený

Julián Maunior

Libor Rösner

- strana 4 -

Ani oko nevidělo... (12)

F. J. Boudreaux SJ

- strana 5 -

Nahlédl jsem do ráje

- strana 7 -

Kristus je Světlo!

Dr. Karl Braun,
emeritní arcibiskup

bamberský

- strana 8 -

**Suma o darech
svatého Josefa**

(97 - dokončení)

- strana 10 -

Hledala osvícení

v New Age

Małgorzata Sołtyková

- strana 11 -

Alenka v zemi zázraků

Premiéra v kinech

8. 2. 2018

- strana 13 -

„Mé oči uviděly tvou spásu, světlo k osvícení pohanů.“ (Lk 2,30.32)

Sláva na výsostech Bohu a vstupní modlitba (Jan 1,14.16)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 10. ledna 2018, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V cyklu katechezí o eucharistické bohoslužbě jsme viděli, že úkon kajicnosti nám pomáhá odstranit vlastní domýšlivost a předstoupit před Boha takoví, jací opravdu jsme, s vědomím, že jsme hříšníci, a v naději na odpuštění.

Právě ze setkání lidské budy a božského smilování se rodí vděčnost, kterou vyjadřuje chvalozpěv *Gloria*, „velmi starý a úctyhodný hymnus. Tímto chvalozpěvem církev, shromážděná v Duchu Svatém, oslavuje a prosí Boha Otce a Beránka.“ (*Všeobecné pokyny k Římskému*

misálu, 53) Začátek tohoto chvalozpěvu – *Sláva na výsostech Bohu* – je převzat ze zpěvu andělů při Ježíšově narození v Betlémě. Je to radostná zvěst o objetí nebe a země. Tento zpěv zahrnuje také nás, kteří jsme usebráni v modlitbě: „Sláva na výsostech Bohu a pokoj lidem dobré vůle.“

Po zpěvu *Gloria* anebo, pokud se nezpívá, hned po úkonu kajicnosti následuje zvláštní forma modlitby nazvaná „vstupní“, jež vyjadřuje povahu právě slavené bohoslužby v závislosti na dnu a liturgické době (srov. *tamtéž*, 54). Výzvou „modleme se“ kněz vybízí lid ke společné

usebranosti v mlčení, aby si všichni uvědomili, že stojí před tváří Boží a v duchu si připravili své prosby (srov. *tamtéž*, 54). Kněz řekne „modleme se“ a každý mlčky myslí na to, oč chce v modlitbě prosit.

Mlčení není pouhá absence mluvy, nýbrž připravenost naslouchat jiným hlasům, tedy hlasu našeho srdce a především hlasu Duchu Svatého. V liturgii závisí povaha posvátného ztišení na tom, o kterou část mše jde: „Při úkonu kajicnosti a po výzvě k modlitbě se jednotlivci v duchu

Pokračování na str. 10

Člověk míní, Pán Bůh mění... Slova osvědčeného přísloví výstižně komentují silné téma textů v tomto čísle Světla. I když impulsů pro duchovní život zde najdeme mnohem více, zastavíme se u tohoto jednoho – ostatní necháme na Duchu Svatém.

Už při četbě životopisu bl. Juliána Mauniora si povšimneme, jak rozdílné mohou být plány člověka a Boha. (str. 4–5) Julián byl do hloubky srdce přesvědčen, že jeho místo je na misi mezi indiány, ale Bůh chtěl jinak. A jak je zřejmé, velké dílo obrácení lidských duší, o kterém asi Julián snil, se nakonec uskutečnilo, i když „jen“ v Bretani, a to způsobem možná velkolepějším, než by bylo bývalo v Kanadě. Inu, Bůh sám vše řídí a nejlépe ví, co je pro spásu lidských duší nejlepší.

To Moira Noonanová dospěla k odevzdanému plnění Boží vůle skrze složitou cestu obrácení z vlivu démonických duchovních sil, jejichž moc a sílu není radno podceňovat. (str. 11–13) Nahlíženo prostým lidským úsudkem, tato žena neměla mít šanci normálně žít bez pomoci ezoteriky a okultních praktik. A přece! Bůh jí postavil do cesty tu nejlepší Ženu ze všech žen: Matku Boží. A ona přivedla Moiru k obrácení. V Moirině životním osudu si můžeme povšimnout také to-

Editorial

ho, co je podstatou duchovního života a zdrojem každodenního obrácení se k Trojedinému Bohu. Je to modlitba. Nezůstala bez odpovědi, a hlavně: Moira neotálela s přijetím milosti, nečekala na „lepší“ čas a podmínky – jednala impulsivně, hned, i když možná trochu „kostrbatě“. Semeno zaseté Boží milostí skrze Pannu Marii našlo úrodnou půdu...

Jak bl. Julián, tak i Moira se stali misionáři v prostředí, které jim Bůh předurčil. Je to důkaz toho, že láska nemůže a nechce zůstat sama, má potřebu se šířit, množit. A co teprve taková láska, která poznala, že jedinou Láskou obětovanou v Ježíši na kříži za spásu člověka je Trojediný Bůh! ... Často si možná myslíme, že naše víra je už dostačující, že děláme vše, co jen můžeme, pro spásu duší druhých lidí. Snad si to myslel i tak velký světec, jakým byl Don Bosco. Ovšem ve snu prostřednictvím sv. Dominika Savia prozřel a dostalo se mu ponaučení, že by zachráněných duší bylo o miliony více, kdyby měl více víry a důvěry v Boha. (str. 7–8) Zkusme srovnat víru naši a víru Dona Boska! Rozumíme?

V závěru téhož snu vystupuje do popředí Matka Boží. Ona byla největší Dominikovou útěchou v poslední hodině. Opět je zde Panna Maria, která provází člověka na cestě do života věčného – ať už v okamžicích předcházejících obrácení (Moira), či ve chvílích přechodu z tohoto světa na věčnost. Vidíme, že utíkat se k ní, zvláště jsme-li ochotni vnímat vděčnou sílu a moc její mateřské lásky k nám, dává životu smysl a také správný směr. Nejsou to jen „zbožné řeči“, jak zaznívá z úst mnohých, ale je to ryzí skutečnost, o níž není pochyb.

Mnohé bude jinak rovněž v nebi, kam doufáme jednou dospět. A je jisté, že budeme překvapeni. (str. 5–6) Nicméně, nebešťanům stačí k úplnému štěstí Boží přítomnost, a jen stěží si dovedeme nyní představit, jakou radost prožívají svatí v blaženém patření na Boží tvář. Je-li před námi takový cíl naší pozemské pouti, – je možné o něj naplno neusilovat? A proč bychom, jsme-li děti Boží naplněné pravou láskou, neměli nabízet své svědectví o této Boží lásce druhým? Nemusíme vymýšlet nic složitějšího – často stačí prosté svědectví víry jednoduše žité v našich životech, podle vůle Boží.

Daniel Dehner

Pobřežní městečko Kafarnaum je místo, odkud pocházejí Ježíšovi první učedníci a kde také Pán zahájil své veřejné působení. Je nyní jeho dočasným sídlem. Zde ho najdeš v synagoze, kde se židé shromáždili, jak se sluší ve sváteční den.

Slova se dnes ujímá Ježíš. Přišel čas, aby zjevil pravdu, kterou přijal od Otce. Posluchače stále více zachvacuje úžas. Cítí ve slovech tohoto učitele něco mimořádného. Není to však jeho výmluvnost. Síla předkládané pravdy nestojí jen na její logice a jasnosti. Ježíš učí zcela jinak než jiní učitelé, zákoníci a farizeové. Vystupuje jako ten, kdo má mimořádnou autoritu. Všechna přesvědčivost a závaznost jeho učení vyplývá přímo z jeho osoby, která uděluje slovlům mimořádnou moc.

O jakou moc se tu jedná? Není to moc, která by se opírala o sílu. Za Ježíšem nestojí žádný donucovací aparát. Nedoprovází ho nic z toho, s čím svět počítá jako s mocenskými prostředky. Nespolehá na donucení, nýbrž na tajemnou moc Boží lásky, která přišla na svět obnovit původní řád, jehož dávné a současné porušování je zdrojem všeho zla.

Závaznost Ježíšova učení je v samotném Bohu. Zjevuje nám Otce, a proto nás jeho slovo nekonečně překračuje. Jeho pravdivost nezávisí na našem smýšlení, na našem zalíbení či nechuti. Nepřijímáme je, protože nám vyhovuje a lahodí našemu vkusu, přijímáme je s úžasem a vděčným obdivem pro autoritu samotného Hlasatele.

Toto učení není z tohoto světa. Je *plné moci*, proto oprávněně vyvolává údiv u dobrých i u zlých. Zatímco u lidí dobré vůle probouzí radostný úžas, zlé naplňuje oprávněným strachem.

Kdo se proti němu staví především? Nečistý duch. *Co je ti do nás?* Nechceme tě slyšet. Nemáme zájem o tvá slova. Nechej nás tam, kde jsme, takové, jací jsme. Stačíme si sami. Nechceme tě! *Přišels nás zahubit?* Úhlavní nepřítel ihned vycítil, že moc a účinnost Ježíšovy pravdy je namířena proti němu. Zlý tím však současně proti své vůli potvrzuje autentičnost i moc Ježíšova slova.

Zapamatuj si, že za výhradami, odporem a nevolí vůči Božimu slovu nestojí nikdo jiný než *nečistý duch*. Kdykoliv tedy dáva o sobě takto vědět, nepřipojuj se

Mocný učitel

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Učil jako ten, kdo má moc.

k jeho hlasu, ale využij příležitosti a pros božského Mistra, aby jej moci svého slova umlčel a vypudil.

Děkuj svému Pánu, že přináší právě takovou nauku, jakou potřebujeme: aby nám pomáhala v boji proti Zlému. Jestliže nám naopak nevyhovuje a nelíbí se nám, přikláníme se na stranu Odpůrce a k jeho výhradě: *Co je ti do nás?* Ježíš přišel a zjevuje nám Otcovu nezkraslenou pravdu i moc, protože kdyby nepotřel našeho Nepřítele a Lháře, zahynuli bychom s ním.

Aby toto hlásání Boží pravdy bylo zajištěno i budoucím pokolením, Pán si vyhledává a povolává mezi lidmi *proroky*, kterým svěřuje závažný úkol: být nadále hlasateli slova, které sám skrze svého Ducha vkládá do jejich úst. Tito Boží vyslanci nepromlouvají tedy z vlastní autority, nýbrž jménem toho, který je posílá. Děkuj svému Pánu za jeho péči, aby se jeho slovo i k tobě dostalo v tak přesvědčivé podobě, že se na ně můžeš spolehnout. Kdo se mu otevře, toho naplní úžasem jako posluchače v Kafarnaum. Jestliže se podřizuješ těm, které posílá Pán, nepodřizuješ se člověku, nýbrž Pánu. Každého, kdo je neposlouchá, *požene k odpovědnosti*. V tomto smyslu ujišťuje Ježíš své apoštoly: *Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou; kdo však pohrdá mnou, pohrdá tím, který mě poslal.*⁽¹⁾

K poslušnosti jsou ovšem zavázáni i ti, kteří jsou posláni, aby zvěstovali Boží slovo. *Kdo by se opovážil říkat v mém jménu, co jsem mu neporučil, takový prorok musí zemřít.* Je smutné, že k tomu dochází, ale je tomu bohužel tak. Připrav se na to, abys nebyl překvapen. A nebude to dokonce ani nic ojedinělého: *Mnozí přijdou v mém jménu a řeknou: Já jsem to!*⁽²⁾ Důrazně tě před nimi varuje, abys nepatřil k těm, které svedou, neboť takových bude mnoho. Pros Pána, abys je dokázal rozeznat, a pros i za opovážlivce, aby *uposlechli jeho hlasu a nezatvrzovali svá srdce*.

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 18,15–20

Mojžíš řekl lidu: „Hospodin, tvůj Bůh, ti vzbudí proroka, jako jsem já, z tvého středu, z tvých bratrů, toho budete poslouchat. To jsi právě žádal od Hospodina, svého Boha, na Chorebu v den shromáždění, když jsi říkal: »Nemohu už slyšet hlas Hospodina, svého Boha, nemohu se už dívat na tento veliký oheň, abych nezemřel.«

Hospodin mi tehdy řekl: »Správně mluví. Vzbudím jim proroka, jako jsi ty, ze středu jejich bratrů a vložím svoje slova v jeho ústa a sdělí jim vše, co mu poručím. Kdo by však neposlechl mých slov, která bude mluvit ve jménu mém, toho poženu k zodpovědnosti. Prorok, který by se opovážil mým jménem říkat, co jsem mu neporučil, nebo který by mluvil ve jménu jiných bohů, takový prorok musí zemřít!«

2. čtení – 1 Kor 7,32–35

Bratři! Rád bych, abyste byli bez starostí. Kdo nemá manželku, stará se o věci Páně, jak by se líbil Pánu. Ale kdo je ženatý, stará se o věci světské, jak by se líbil manželce, a je rozdělen. A žena nevdaná a panna se stará o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Ale když se provdá, stará se o věci světské, jak by se líbila muži.

To však říkám ve vašem zájmu, ne abych na vás hodil smyčku, ale abych vás vedl k počestnosti a k nerušené oddanosti Pánu.

Evangelium – Mk 1,21–28

V městě Kafarnaum vstoupil Ježíš v sobotu do synagogy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona.

V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: „Co

Dokončení na str. 9

Vždyť on je náš Bůh a my jsme lid, který on pase, stádece vedené jeho rukou. Jásejme a oslavujme Skálu své spásy!⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 10,16; ⁽²⁾ Mk 13,6; ⁽³⁾ srov. Ž 95,1.7–8

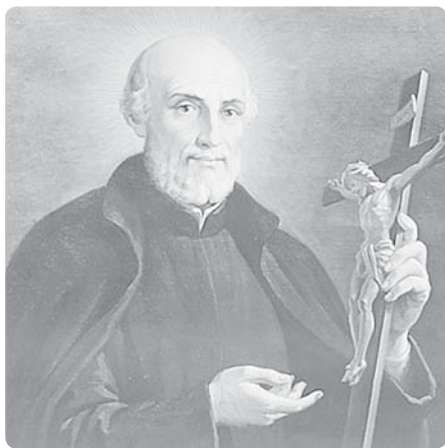
Blahoslavený Julián Maunior

Prahl po tom, že se stane misionářem mezi indiány. Avšak jeho představení mínilo jinak a pověřili ho misiemi v Bretani. A on je vedl takovým způsobem, že se mu přezdívá „apoštol Bretaně“, poněvadž tuto nejzápadnější část Francie přivedl zpět ke Kristu.

Narodil se prvního říjnového dne roku 1606 v Saint-Georges-de-Reintembaultu, ležícím na severozápadu Francie, v rolnické rodině, kde Bůh byl na prvním místě. Víru v mladém Juliánovi ještě upevnilo studium u renneských jezuitů. Později se vrhl na studium filosofie, kde mu byl spolužákem budoucí světec Izák Jogues, jenž našel smrt u irokézského mučednického kůlu. Duch Tovaryšstva Ježíšova a četné příklady statečných jezuitských misionářů Juliánovi natolik učarovaly, že se v 19 letech rozhodl jít v jejich stopách, oděn v hábit Tovaryšstva.

Julián absolvoval noviciát a po složení slavných slibů byl v roce 1630 vyslán do bretaňského Quimperu vyučovat latinu a řečtinu. Po třech letech odešel do Bourges, aby si doplnil vzdělání studiem teologie, a v roce 1637 byl vysvěcen na kněze. Snil o tom, že odpluje na misie do dalekých krajů, obzvláště ho přitahovala Kanada a tamní indiánské kmeny. Jenže představení jej k jeho velkému zklamání poslali na popud P. Michaela Le Nobletze zpět do Quimperu s tím, že tady bude

jeho misijní působiště. P. Michael s ním měl zkušenosti a rozpoznal v něm ideálního muže pro misie právě v Bretani, mezi zmiňované pověrami, satanskými prak-

Blahoslavený Julián Maunior

tikami i alkoholismem. Netrvalo dlouho a P. Julián pochopil, proč jej poslali právě do tohoto chudého kraje, v němž víra skomírala. Posledním popudem se mu stalo těžké onemocnění, jež ho postihlo uprostřed pochybností stran jeho služby misionáře, resp. jeho povolání vůbec. Ne-

čekaně, v nezvykle krátkém čase se uzdravil, a v tom spatřoval prst Boží a zřetelnou výzvu nebes k misionářské činnosti v této oblasti. Pustil se tedy do díla.

Tři roky v Quimperu tehdy stačily, aby pochytil bretaňský dialekt, mohl tedy začít působit jako katecheta dětí okolních vesničanů. V roce 1640 pak zahájil opravdovou misijní činnost v Bretani. Hlavně jeho zásluhou se z této nejbezbožnější části Francie stala část nejbožnější, výkladní skříň křesťanství, vzor pro zbytek země, ba pro zbytek celé Evropy.

Bylo mu jasné, že sám toho zmůže málo, proto se v první řadě zaměřil na duchovenstvo, které jako by kopírovalo vlašný stav celé této části Francie. Deset let bretaňskému kněžstvu neúnavně vléval do srdci dávno zapomenuté a leckdy i nikdy předtím neprožitě duchovní zanícení, a mohl tak získávat další a další lidové misionáře zapálené pro věc Boží. Začínal jen s jedním spolubratrem, otcem Bernardem, který navíc neovládal bretaňský dialekt, a měl tedy potíže se domluvit; nicméně na sklonku života měl za sebou zástup až tisíce diecézních kněží, procházejících zemí a hlásajících radostnou zvěst. Aby nadšení těchto misionářů nepolevovalo, vedl pro ně pravidelně osmidenní rekolekce za zavřenými dveřmi v Quimperu, kde pro tyto účely vystavěl rekolekční dům.

P. Julián měl mimořádný dar pro jednání s lidmi a tkvěl v něm misionářský génius. Obě tyto hříbny rozmnožil stonásobně, ba tisícinásobně.

Lidové misie vedl dosti nezvyklým způsobem, tudíž se musel zvláště ze začátku potýkat s podezřívavostí vysokého kléru. Díky katechezím formou dialogu i pobožnostem provázeným zpěvem věřících získával duše zpět pro Krista. Pro lepší zapamatování skládal jednoduché katechetické poučky do veršů, které měly zpěvný ráz, takže si je mohly prozpěvovat i děti, a tak je nevědomky přebírat za své. Neváhal katechizovat ani pomocí obrázků či divadelních kusů, což bývala běžná praxe misionářů Tovaryšstva Ježíšova – vzpomeňme jen divadelní produkci tohoto řádu v české provincii v té době, anebo Balbínův spis *Verisimilia humanorum disciplinarum*, kde tento velikán v jedné jeho části teoreticky pojednává o dramatické tvorbě.

Papež František navštívil Benedikta XVI.

Papež František před Vánocemi navštívil Benedikta XVI. v klášteře Mater Ecclesiae ve Vatikánských zahradách. Přestože k setkání došlo už ve čtvrtek 21. prosince, vatikánské tiskové středisko podalo zprávu až o svát-

ku sv. Štěpána. Jak informuje, návštěva trvala zhruba půl hodiny.

Připomeňme, že 18. listopadu složil papež František veřejný hold Benediktu XVI. U příležitosti předání Ratzingerovy ceny řekl, že Benediktovo „dílo a jeho magisterium nadále zůstává živým a vzácným odkazem pro církev a pro naši službu“ a že emeritní papež „nadále zůstává mistrem a blízkým mluvčím všech, kdo užívají daru rozumu, aby odpovídali na povolání člověka hledat pravdu“.

*Zdroj: www.radiovaticana.cz,
27. 12. 2017*

Ani oko nevidělo... (12)

Hlava XII.

BUDE VĚDOMÍ, ŽE NĚKTERÝ Z NAŠICH DRAHÝCH JE NA VĚKY ZAVRŽEN, KALIT NAŠÍ NEBESKOU BLAŽENOST?

Na tuto otázku je těžko odpovědět tak uspokojivě, jak toho žádají naše pudové city přirozené přichylnosti. Vystává v duši stále a jako mlha zastírá náš úsudek. Přesto se však tato nesnáze zmenší a konečně i úplně z mysli zmizí při další úvaze.

1. *Naše štěstí ani na tomto světě nezávisí na štěstí těch, s nimiž jsme spojeni svazky příbuzenskými a přátelskými, a to zvláště tehdy, když si své neštěstí zavinili sami.* V takovém případě bychom je sami chtěli potrestat a cítíme jakési zadostiučinění, když za své pochybení trpí. Tak otec odhání od rodinného prahu syna nebo dceru, dopustí-li se činu, který je rodině k hanbě. A ještě více: celá rodina ten rozsudek potvrzuje. Přítomnost ani štěstí tohoto bratra nebo sestry již nejsou nutné k jejich štěstí. Anebo manžel zapuzuje od sebe nevěrnou manželku, kterou dříve miloval jako svůj vlastní život. Dokud byla čistá, zdálo se mu, že by bez ní nikdy nebyl šťasten, kdežto nyní se mu její přítomnost stala naprostou překážkou štěstí. Proto ji odpuzuje, aby žila ve své hanbě sama. Je to spravedlivý trest za její nevěrnost.

Tak je tomu na světě; proč by podobně nemohlo být v nebi? Ti z našich drahých, kteří zemřou v hříchu, objeví se před Bohem v hanbě. On jejich duše odmítne jako nehodné děti nebo jako nevěrné snoubenky a vyžene je z království slávy. My pak jistě spravedlivý rozsudek potvrdíme. *Jejich neštěstí, do něhož se uvrhli sami, nebude rušit našeho míru ani kazit naši blaženost.*

2. *V nebi budeme podobni Bohu, protože Ho uvidíme tak, jak je.* Tato mravní proměna, jak jsme již viděli, je dílem blaženého patření. Tímto vznešeným nazíráním a z toho plynoucím spojením s Bohem budeme mít podíl ve všech těch vlastnostech Božích, které jsou slučitelné s rozumnou přirozeností. Jedna z těchto vlastností je *spravedlnost*, totiž schopnost usuzovat jako Bůh, bez hněvu, bez zaujetí a bez všech

takových pohnutek, pro které na tomto světě usuzujeme často ukvapeně, nespravedlivě nebo stranicky. Nejenže budeme schopni usuzovat spravedlivě, ale zároveň si budeme přát, aby každý byl odměněn nebo potrestán podle svých skutků, a *budeme zcela spokojeni, když spravedlivý rozsudek bude vykonán.*

I nyní máme tuto vlastnost, která nás činí živým obrazem Nejvyššího. Ale na tomto světě je velice nedokonalá, protože naše city, osobní zájmy a vášně matou a převracejí naše úsudky, původně třeba zcela správné. Např. slyšíte, že někdo spáchal úkladnou vraždu. Jste ohromeni tímto hrozným skutkem a bez rozmyšlení pronášíte v srdci nad vrahem rozsudek: „Musí zemřít na popravišti anebo aspoň být zbaven svobody a odsouzen k doživotní těžké práci.“ Ale sotva tento spravedlivý rozsudek v duchu pronesete, dovíte se, že tím vrahem je váš vlastní otec. Jak tato okolnost váš úsudek změní! Jste-li laskavé povahy, učiníte vše, co je ve vaší moci, abyste vyhledali okolnosti, které by zmenšily nebo zmírnily jeho vinu. Snad bude nakonec ve vašich očích nevinným; tak se váš první úsudek načisto převrátil. Hlubokým citem pro spravedlnost? Nikterak. *Vrozené city lásky vás zaslepily a znemožnily, abyste tento případ jasně posoudili po zásluze.*

Ale zase naopak, nejste-li laskavé povahy, mohli byste se tak dát unést hněvem nad zločinem otcovým, že nemůžete vymyslet pro něho dost přísný trest. Příliš si zabíráte potupu celé své rodiny. Cítíte, jak vám tváře planou hanbou, a ve své pomstychtivosti hromadíte kletby na otcovu hlavu. *Zde je váš úsudek zmatený, protože jej diktuje zbabělá pomstychtivost.* Tak jste v obojím případě neschopni jasně usuzovat a pronést spravedlivý rozsudek jen proto, že zločincem je váš vlastní otec.

Je jisto, že ani *zaujetí ani vášně, jež mají nyní takový vliv na naše úsudky, s námi nepůjdou do nebe.* Tam, oděni jsouce spravedlností a svatostí Boha samého, budeme usuzovat jako On, bez zaujetí, bez vášně. Ani ta okolnost, že zločincem je náš vlastní otec nebo matka nebo někdo jiný z osob nám drahých, nebude mít vliv na naše úsudky. Nechci tím říci, že sami proneseme rozsudek o zavržení svých

Ale zpět do Bretaně a k misiím P. Juliána Mauniora, jenž sám byl autorem několika knih hymnů či životopisu francouzské mystičky Marie Amice Picardové. Jím vedené lidové misie trvaly vždy čtyři týdny, které byly naplněny výše zmiňovanými praktikami, přičemž velký důraz kladl P. Julián i na kvalitu kázání. Vše doprovázelo pochopitelně udílení svatých svátostí a na konci tohoto misijního měsíce vedl velkolepé slavnostní procesí městem či obcí. Později misie nevedl sám, vždy míval k ruce skupinku asi dvou desítek kněží, kteří během onoho měsíce měli každý na starost přesně vymezenou část misijního programu.

Výsledky se dostavily prakticky okamžitě. Docházelo k masovým konverzím, lidé se po letech vraceli k Bohu, začali měnit své životy, žít podle Desatera, činili předsevzetí, že se polepší. Postupně se vytrácel alkoholismus, pročišťovaly se vztahy v rodinách, plnily se chrámy. P. Maunior často prováděl exorcismus a vysvobozoval lidi spoutané černou magií a zabředlé do osidel satanismu. Když v roce 1675 vypuklo v zemi povstání, snažil se přimět znesvářené strany k uzavření příměří. Přes všechnu snahu se mu to nepovedlo. Povstání bylo krvavě potlačeno. Mohl aspoň svým ovečkám posloužit jako jejich pastýř, který je doprovodí na místo popravy a až do poslední chvíle jim dodává odvalu a naději v Boží milosrdenství, když se jim nedostalo toho lidského.

Ve svém misijním úsilí neustal P. Julián ani v pokročilém věku a zemřel doslova v jeho průběhu. Konkrétně se tak stalo na misijní cestě do Plévinu, kde v lednu roku 1683 hodlal hlásat Krista. Během této cesty onemocněl, k chorobě se přidalo i celkové vyčerpání starce a zapůsobilo i mrazivé lednové počasí. Ten, který všechny své síly nasadil pro svého Pána a Mistra měl za sebou celkem 439 lidových misií a na 30 000 obrácených duší. Kolik doopravdy bylo těch, jimž změnil život, povzbudil je a posílil jejich víru, se nikdo nedopočítá.

On sám složil Stvořiteli počet ze svých skutků 28. ledna 1683 právě před 335 lety. Stvořitel shledal P. Juliána spravedlivým a posadil ho po své pravici. A tak mohl papež Pius XII. dne 29. května 1951 prohlásit P. Juliána Mauniora TJ za blahoslaveného.

příbuzných, ale myslím, že vidouce spravedlivé a jasné soudy Boží, budeme s nimi souhlasit a potvrdíme je.

3. Třetí úvaha vyplývá z *přirozenosti lásky*. Když láska k některé osobě ovládne naši duši, změní tak celou naši mravní přirozenost v osobu milovanou, že *zapomínáme na své vlastní zájmy a přijímáme její zájmy za své*. Tím je naše vůle tak vyčerpaná její vůlí, že se nám zdá, jako bychom vlastní vůli neměli.

Písmo svaté nám uvádí názorný příklad této proměňující moci lásky, vypravuje o přátelství Jonatanově a Davidově. Praví: „*Duše Jonatanova přilnula k duši Davidově, a miloval ho Jonatan jako sebe sama.*“ (1 Sam 18,1) David zabil slavného Goliáše, a když se židovské vojsko vrátilo vítězně domů, ženy zpívaly: „*Saul zabil tisíc, David deset tisíc.*“ Král Saul byl naplněn hněvem a závistí, když slyšel, že zástupové velebí Davida více než jeho; a od toho času ho nenáviděl a vydal všechny síly na to, aby ho zahubil. Jeho syn Jonatan, jenž miloval Davida jako vlastní duši, ničeho nelitoval, aby zachránil svého přítele. Dával pozor na vše, co jeho otec mluvil nebo činil, odhalil všechny jeho plány proti Davidovi, a pak, nedbaje nebezpečí, chtěl jít do lesa a varovat svého přítele před blížícím se nebezpečím. Ještě více učinil: vzdal se osobních zájmů a podrobil se zájmům Davidovým, i když byl synem královským, měl právo nastoupit po svém otci na trůn. On si však přál, aby místo něho panoval David. Dobrovolně podnikal věci, které zcela odporovaly časným zájmům jeho otce, a tak pomáhal dosadit na izraelský trůn Davida.

To je uchvacující příklad podivuhodné přetvořující moci lásky. Nuže, má-li již na tomto světě takovou moc láska lidská, co říci o božské lásce v nebi! *Tam uvidíme Boha tváří v tvář a toto patření vzbudí v nás mnohem větší lásku, než jsme kdy měli nebo mohli mít ke komukoliv na tomto světě.* Tam se dobrovolně oddáme Boží věci a podrobíme jeho zájmům. Budeme milovat vše, co miluje Bůh, a nebude nám možno milovat nic, co On nemiluje a nemůže milovat. Proto nikdy nebudeme milovat Lucifera a nikoho z padlých andělů, kteří se s ním spojili při vzpouře proti Bohu, a tak se stali d'ábly. Nebudeme milovat ani ty, kteří žili zlým životem, zatvrzele setrvali v hříších a zemřeli v nepřátelství

proti Bohu. Tímto činem se sami vyobcovali ze Srdce Božího a znemožnili, aby je Bůh miloval. Znemožnili také, abychom je my milovali, ani kdyby šlo o našeho otce nebo matku nebo o kohokoliv z našich milých. Nebudeme-li je moci dále milovat, neztratíme tím jistě ani jediný stupeň blaženosti, když poznáme, že nejsou v nebi.

4. Čtvrtá a poslední úvaha nám ujasní, že *kdyby spása našich milých byla nutná k naší věčné blaženosti, bylo by v nebi velice málo šťastných*. Neboť tak by jen málokdo měl všechny členy své rodiny, všechny své příbuzné a známé a přátele okolo sebe, snad nikdo. Pak by andělé byli nešťastní, neboť před vzpourou Lucifera a jeho společníků jistě se vespolek milovali, a to dokonaleji a vroucněji, než se můžeme milovat my zde na světě. A nyní vidí ohromné množství svých bývalých přátel a společníků v nekonečné bidě. Jsou proto nešťastní? Jistěže ne. A kdybychom připustili, že spása našich drahých je nutná pro naše osobní štěstí, byli bychom nuceni připustit též, že nebe je i místem smutku a bolesti, protože je tam mnoho vyvolených, kteří nejsou obklopeni těmi, které milovali na tomto světě. Ale to je nemožné.

Připomeňme si opět, že *v nebi budeme podobni Bohu, protože Ho uvidíme tak, jak je. Budeme tedy podobni Bohu blažeností*. Je Bůh nešťasten, protože Mu někteří z jeho tvorů odepřeli poslušnost a lásku a tak sami sebe na věky zatratili? A miloval kdysi tyto tvory tak, jako my milujeme otce nebo matku, bratra, sestru nebo přítele? Jistě je miloval ještě nekonečně více. Jeho láska k nim byla tak veliká, že naše láska sebečistší a sebevroucnější je proti jeho lásce jako nic. Obětovali jsme se již někdy za své příbuzné k největší potupě a k nejhroznějšímu utrpení? Uvolili jsme se k nejpotupnější a nejkrvavější smrti za ně? Nikoli. A jestliže jsme se snad chtěli o to někdy pokusit, poznali jsme, že naše slabá a nedokonalá láska není s to, aby přinesla takovou obět.

Jen Bůh je schopen tak veliké lásky. Přijal naši přirozenost a v ní trpěl více, než lidský duch dovede pochopit. Pozorujme Ho v zahradě Getsemanské, sklíčeného smrtelnou úzkostí. Následujme Ho při jeho přehořkém utrpení. Uvažujme o krvavém bičování, trním korunování, jak byla jeho svatá tvář pokryta špinou a poplivaná, vzpomeňme si i na ostatní urážky

a potupy, kterými byl zahrnut. Pojďme s Ním na horu Kalvárii. Pozorujme Ho, jak je přibit hřeby na potupnou šibenici a trpí kdejakou muku duševní i tělesnou až do posledního dechu. A proč všechno to podstoupil? Protože nás miloval. Nuže, jsou všichni, jež tak miloval a pro něž tolik trpěl, kolem jeho slavného trůnu v nebi? Nikoli. A jsou aspoň všichni ti, které si vyvolil za důvěrné přátele, u Něho v nebi? Máme oprávněný důvod obávat se, že jeden z nich, zrádce Jidáš, tam není. Je proto Pán Ježíš nešťasten, že tam nejsou všichni? Nikterak. *Není-li tedy jeho štěstí zničeno ztrátou těch, které tak miloval, nebude zničeno ani naše štěstí, když poznáme, že někdo z našich drahých je zavržen. Budeme Mu podobni v blaženosti, protože Ho spatříme tak, jak je.*

Zatím se snažte ze vsí síly vštěpovat základy ctností do duší svých dětí, žáků a všech, nad kterými jakkoli vykonáváte autoritu. Dbejte, aby nikdo z nich nebyl ztracen vaší vinou. Neboť, je-li v této věci těžko něco pochopit, tak zvláště je nepochopitelné, jak mohou být otcové a matky v nebi šťastni, vidí-li, že svým špatným příkladem nebo nedbalostí zavinili zavržení svých vlastních dětí. A jak mohou být šťastni v nebi učitelé, pěstouni a vůdcové duší, když vidí, že svou nedbalostí zničili na věky někoho z těch, kdo byli svěřeni do jejich péče? Jak mohou být šťastni ti lidé, kteří svedli jiné z cesty ctnosti nemravnými řečmi, špatnými knihami a zhoubným jednáním? To je ovšem těžko pochopit, a přece *musíme věřit, že všichni, kdo vstoupí do nebe, jsou šťastni.*

Musíme věřit, že nedbalí a mnohdy zlí rodičové, nedbalí učitelé, svůdcové nevinosti a spisovatelé zlých knih, zemřou-li kajicně, budou připuštěni do nebe. Musíme věřit, že všechny ty osoby, ať zkazily sebevíc lidí, budou v nebi šťastny, neboť *neštěstí nemá přístupu do říše věčné blaženosti.*

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.:
*Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly
Sestry Neposkvrněného Početí Panny
Marie v Přerově. Vytiskla Společenská
knihtiskárna v Přerově v roce 1934.
Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934,
Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.
(Redakčně upraveno)*

Nahlédl jsem do ráje

Svatý Jan Bosco měl od svých devíti až do sedmdesáti let mnohé vize, které mu přinášely četné útechy a poučení a mnoho hlubokého poznání. On sám tyto vize nazýval jednoduše sny. Mezi těmito sny je jeden zvláště zajímavý. Byl to spíše intenzivní a nanejvýš poučný rozhovor tohoto apoštola mládeže se svatým Dominikem Saviem, jeho zesnulým duchovním synem, o místě blaženosti. V oratoři vždy všichni s napětím očekávali vyprávění Dona Boska, ale i dnešnímu čtenáři může jeho vyprávění vyjavit mnohé o druhém světě.

B ylo to večer 6. prosince 1876. Byl jsem ve svém pokoji a už nevím, zda jsem četl nebo ne, když jsem dostal sen. Náhle jsem byl na útesu nad prostorem nesmírně velké planiny; její konec jsem nemohl vidět, neboť se ztrácel v nedohlednu. Tuto nekonečnou rovinu dělily široké a krásné cesty na rozsáhlé zahrady nepopsatelné krásy; byly tam háje, louky a záhony květin nejrozmanitějších barev a tvarů. Tráva, květy, stromy a ovoce byly neobyčejně krásné. Uprostřed sadů jsem viděl nespočetné množství budov stejně krásných, líbezných, nádherných a neobyčejně velkých, až se mi zdálo, že ke zbudování jedné takové stavby by nestačily ani všechny poklady světa. Pomyslel jsem si, jakou radost by měli moji chlapci, kdyby měli aspoň jeden takový dům! Zatímco jsem obdivoval tolik krásných věcí, prostorem se šířila líbezná hudba. Byla to hudba, kterou vyluzovaly tisíce hudebních nástrojů, a každý z nich vydával jiný zvuk. A všechny možné tóny se nesly vzduchem a lahodily sluchu. K nim se připojovaly i sbory zpěváků.

Tu jsem zpozoroval množství spokojených lidí, kteří se v těch zahradách veselili a radovali. Někteří zpívali, jiní hráli. Když jsem jako ve vytržení poslouchal nebeskou hudbu, viděl jsem také nespočetné množství mladých lidí a z nich jsem mnohé poznal. Nekonečný zástup přicházel ke mně. V jeho čele kráčel Dominik Savio. Ptal jsem se: „Spím, či bdím?“ Tleskal jsem rukama, tloukl se do prsou, abych se přesvědčil, zda je to sen, nebo skutečnost. Světlo jasněji zazářilo, hudba přestala hrát a zavládlo hluboké ticho. Všichni mladí měli nesmírnou radost, která jim vyzařovala z očí, a na jejich tvářích se odrážel pokoj dokonalé blaženosti. Hleděli na mě s mílým úsměvem na rtech.

Dominik Savio se přiblížil o pár kroků a zůstal přede mnou stát. Jeho šaty byly zvláštní. Bílá tunika protkaná diamanty splývala až k patám. Široký rudý pás hustě vyzdobený drahokamy mu obepínal boky. Na krku mu visely věnce nevidaných, podivuhodných květů, které zářily nadzemským světlem. Na hlavě měl jako korunu věnec z růží. Kadeře mu vlnitě splývaly přes ramena a dodávaly mu tak krásný, půvabný a přitažlivý vzhled, že se zdálo, jako by byl andělem. Také

Svatý Dominik Savio

ostatní zářili jako slunce a byli různě oblečení. Nevěděl jsem, kde jsem. Naprosťto zmaten a roztřesen jsem se neodvážil udělat ani jeden krok.

Dominik Savio konečně promluvil: „Nejsi snad tím mužem, který se kdysi ničeho nebál? Který v nebezpečnostech a i v soužení nebojácně čelil pomlouva-

čům, pronásledování i všem nepřítelům? Kde je tvoje odvaha? Proč mlčíš?“ Vzchopil jsem se: „Třesu se, protože nevím, kde jsem... Je toto snad ona odměna spravedlivých?“ – „Ne! Jsme na místě, kde nepožíváme věčné dobroty, ale jen časná dobra v neobyčejné míře.“ – „Tedy tyto věci jsou přirozené?“ – „Ano, ale zkrášleny Boží mocí.“ – „A mně se zdálo, že je to ráj!“ zvolal jsem. – „Ne, ne,“ odpověděl Dominik Savio, „žádné lidské oko nemůže spatřit věčnou krásu!“ – „A tato hudba?“ pokračoval jsem. „Je to snad hudba, kterou posloucháte v ráji?“ – „Ne, jsou to přirozené zvuky zdokonalené Boží všemohoucností.“ – „A toto světlo, převyšující jas slunce, je to snad světlo nadpřirozené, světlo ráje?“ – „Je to přirozené světlo, ale je zesílené a zdokonalené Boží všemohoucností.“

Tu jsem ho poprosil: „A nemohl bych vidět aspoň trochu nadpřirozeného světla?“ – „To nemůže nikdo, dokud nedospěl k vidění Boha takového, jakým je. Nejnepatrnější paprsek tohoto světla by člověka okamžitě usmrtil, protože by to lidské smysly nesnesly.“ – „Mohl bych vidět přirozené světlo ještě jasnější, než je toto?“ – „Ó, kdybys jen znal, kdybys viděl světlo třeba i jen o jeden stupeň silnější, než je toto, byl bys celý bez sebe!“ – „Nemohl bych spatřit aspoň jeden z těch paprsků?“ – „Ano, to můžeš. Otevři oči!“

Podíval jsem se a v dále vytryskl pás tak pronikavého světla, že jsem to nemohl snést. Přivřel jsem oči a vykřikl jsem, až jsem vzbudil Dona Leymoneho, který spal v sousedním pokoji. Ten záblesk světla byl tisíckrát silnější než sluneční a jeho jas by byl stačil k tomu, aby osvětlil celý svět.

Po chvíli jsem otevřel oči a zeptal jsem se Savia: „Co je to? Není to snad záblesk božského světla?“ Dominik odpověděl: „To není nadpřirozené světlo, ačkoli v porovnání se světlem pozemským je převyšuje jasně. Je to jen přirozené světlo zesílené Boží mocí. I kdyby nesmírné pásmo světla, podobné tomu, které jsi viděl z dálky, obklopilo celý svět, neměl bys ani jen vzdálenou představu o nebeském jasu.“ – „Z čeho se tedy radujete v nebi?“ zeptal jsem se. – „Ach,...! Ale vždyť to není možné ani vypovědět! O nebeských radostech se člověk nedozví, dokud nezemře a nespojí se se svým Stvořitelem. Radujeme se z Boha! To je všechno.“

Dominik i ostatní chlapci měli na sobě sněhobílý oděv s rudým pásem. A pochopil jsem, že rudý pás je symbolem velkých obětí, těžkých sebezáporů, ba téměř mučednictví, podstoupeného za záchranu čistoty. Pro zachování čistoty před Bohem by byli ochotni obětovat život, kdyby to vyžadovaly okolnosti. Byl odznakem kajícího, která duši očišťuje od vin. Bělost a lesk šatů byly odznakem křestní nevinosti, již si zachovali.

Probral jsem se z úžasu a obdivoval jsem krásu Dominika Savia. – „Jen se rychle zeptej, co se chceš dozvědět! Čas běží a není jej mnoho ani na náš rozhovor; potom mě už neuvidíš,“ řekl. – „Řekni mi něco o naší kongregaci!“ zvolal jsem. „Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách?“ Nato Dominik odpověděl: „Vidíš tam dole to nespočetné množství mladých?“ – „Vidím, kolik jich je a jak jsou šťastní.“ – „To všechno jsou ti, kdo prostřednictvím tebe dosáhli spásy,“ pokračoval. „Spočítej je, můžeš-li. Avšak bylo by jich o miliony víc, kdybys měl více víry a důvěry v Boha.“ Povzdechl jsem si, nevěda, co odpovědět na tuto výčitku, ale hned jsem si umínil, že se v budoucnosti vynasnažím mít více víry a důvěry.

„Můj drahý Savio, řekni mi, co tě nejvíc blažilo v hodině smrti?“ zeptal jsem se ještě. – „Co myslíš, co to mohlo být?“ odpověděl mi. – „Snad to, že sis uchoval ctinnost čistoty?“ – „Ne, nejen to.“ – „Snad to, že jsi měl klidné svědomí?“ – „Je to dobrá věc, ale ještě ne nejlepší.“ – „Těšila tě snad touha po nebi?“ – „Ani to ne.“ – „Co tedy? Snad poklady dobrých skutků?“ – „Ne, vůbec ne.“ – „Tak co ti tedy přineslo nejvíc útěchy v hodině smrti?“ zeptal jsem se, zmaten, že jsem nemohl uhádnout, co si myslí. Odpověděl mi: „To, co mě posilovalo v poslední hodině nejvíce, byla pomoc mocné Matky Spasitele, která je nanejvýš hodna naší lásky! Řekni to rovněž svým synům, aby ji nepřestávali vzývat, dokud žijí.“

*Pramen: P. Hermann Maria
Dobler SDB, Das Leben eines wahren
Ideals - Dominikus Savio. Offsetdruck
Gerhard Thurnher KG Rankweil,
2. vydání 1984, s. 88-96*

Z Vítazstvo Srdca 118/2017 přeložil -dd-

Kristus je Světlo!

Význam svíci v liturgii církve

Dne 2. února, tedy čtyřicátý den po Vánocích, slaví církev svátek Představení Pána v chrámě (Uvedení Páně do chrámu). Slavnost je dosvědčena už ze 4. století a již odedávna je spojena se světelným procesím. Žehnání a průvod se svícemi v tento den souvisí se slovy starce Simeona, který naplněn Duchem Svatým zjevuje poslání tohoto Dítěte jako „světla k osvícení pohanů“ (srov. Lk 2,30-32). O velikonoční noci se uzavírá plný význam tohoto prorockého slova, když se pozdravuje hořící velikonoční svíce trojnásobným zvoláním „Světlo Kristovo!“ Arcibiskup Dr. Karl Braun se zamýšlí nad smyslem svíci v liturgii církve a v náboženských zvycích křesťanů.

Také v době neonového světla a laserových paprsků se těší světlo svíček velké, dokonce rostoucí oblíbenosti. I když je elektrické světlo schopné proměnit noc v den, je jenom málo domácností u nás, které nemají doma žádnou svíčku. Všude vidíme svíce v nejrůznějších barvách, tvarech a velikostech a naskytá se otázka, proč je tomu tak, vždyť jako svítidlo nemá svíce žádný význam, jenom v případě nouze.

Více než jenom romantická okrasa

Zapalují se svíce jenom z důvodu nostalgické nebo sentimentality? Tu a tam to občas jimi zavání, ale je jisté, že mnoho lidí potěší mírné světlo svíci na svátečně prostřeném stole a navodí mezi lidmi zvláštní náladu. Zdá se mi dokonce oprávněný závěr, že čím je náš okolní svět hektičtější, automatizovanější, a proto více odosobněný, o to více roste záliba pro svíce a pro fluidum, které šíří.

Také v liturgii církve má svíce zvláštní význam. Ke každé mši svaté se na oltáři zapalují svíce a v průběhu církevního roku se s nimi stále setkáváme. Jako příklad uveďme adventní věnec se čtyřmi svícemi, hromniční svíčku, velikonoční svíci, svíci k prvnímu svatému přijímání nebo svíce na mariánském oltáři v měsíci máji. Mohlo by se ukvapeně říci, že svíce v kostele mají především za úkol uvést věřící do správné nálady. Ale taková úvaha je příliš povrchní. Je nebezpečí, že hoření svíci budou lidé degradovat na pachtění se za efektem.

Abychom pochopili význam ohně svíci, musíme uvažovat širěji: oheň a světlo, stejně jako voda, patří k pradávným symbolům lidstva. Oheň je zdrojem svět-

la a tepla, které potřebujeme k životu. Představa věčné noci a chladu v nás vyvolává tušení konečné smrti. Proto byl oheň pro mnohá náboženství nejenom symbolem božství, nýbrž sám byl v podstatě božský, a proto hodný úcty. Jinak byl oheň chápán také jako nebezpečná přírodní síla. Je nevázaný a jednou založený se umí šířit bez omezení. Když se však oheň „ochočí“, působí blahodárně a jako životní síla.

Světlo olejové lampy nebo svíčky představuje „ochočenou“ podobu ohně a nacházelo uplatnění u mnoha náboženství a pohanských kultů. Použití svíček bylo rozšířeno už v pohanském kultu antiky. Například Cicero mluví o tom, že se kadidlo a svíce spalují před obrazy bohů. Také církevní otec Tertulián, který žil okolo roku 200, píše o pohanském zvyku zapalovat lampy na domech na počest bohům.

To bylo dostatečným důvodem k tomu, aby se použití svíček vyhýbali při náboženských zvycích křesťané, protože upomínalo na pohanství. Přesto se od 4. století rozšířil zvyk zažehovat svíce na hrobech mučedníků, jak nám to dokládají staré texty.

Svíce jako symbol Krista

Nejenom o Velikonoční noci, ale po celý rok dostala svíce velký význam v domech Božích jako svítidlo. Okolo roku 1000 byly svícny v kostelech používány všeobecně. Přesto se těšila svíce velké oblíbenosti v kostele nejenom jako zdroj světla, ale ještě více na základě své symboliky. Pro slavení liturgie je to velmi významné, protože liturgie je podstatně svázána s vnějšími znameními.

Pro lidi dřívějších dob bylo symbolické myšlení běžnější. Pro ně například

voda nebyla jenom chemická sloučenina H₂O, ale viděli v ní více: Život, růst, dar Boží a dar přírody. Podobně nebylo světlo svíce jenom osvětlením ve tmě, nýbrž také poukazem ke Kristu. Svíce se hořením sama stravuje, podobně se stravoval Kristus ve své lásce k lidem.

V Novém zákoně oslavuje Simeon Pána jako „světlo k osvětlení pohanů“ (Lk 2,32). Kristus Pán sám sebe nazývá „světlem světa“ (Jan 8,12). Světlo se jeví jako nejvhodnější symbol jeho božství. Protože světlo je mezi hmotnými věcmi nejméně hmotné, považuje se za vhodný symbol Boží, absolutního Ducha, kterého Písmo označuje jako Světlo (1 Jan 1,7), o němž říká, že On je zdrojem všeho světla (Ž 36,10), světlem oděný (Ž 104,1) a že bydlí v nedostupném světle (1 Tim 6,16). Materiální světlo se pohybuje s neuvěřitelnou rychlostí, je bez poskvrny a čisté, proniká všude, aby působilo oživujícím způsobem, a prozařuje všechno, a je proto z tohoto důvodu vhodné k symbolickému zobrazení všudypřítomné, vše oživující božské bytosti.

Lidskou podstatu Kristovu vidí středověk symbolizovanu ve vosku, který slouží k výživě světelného plamene. Tak jako pochází čistý včelí vosk od panenské včely, tak vzešlo tělo Kristovo z panenské lůna nejbлаhoslavenější Panny. Z tohoto symbolického vztahu světla ke Kristu se vysvětluje také rozšířené použití, které našlo v průběhu času v katolické církvi. Světla zdůrazňují přítomnost Kristovu v Nejsvětější svátosti a na oltáři při slavení Eucharistie. Když jsou při udělování svátostí rozžehána světla, tak upomínají na Krista, neviditelného dárce milosti, tak jako k evangeliu nesené svíce při slavnostních bohoslužbách Krista jako „světlo světa“ a zvěstují naši radost nad jeho zjevením.

Doposud jsme se soustředovali na svíci a její symboliku v liturgickém dění. Ale význam svíce v životě katolické církve je ještě dalekosáhlejší. K tomu se musíme ještě jednou vrátit do církevních dějin.

Se svíci církevním rokem

Od 10. století se stalo obvyklým svíce světít. To se dělo zejména o svátku Hromnic, 2. února, neboli o svátku Představení Páně v chrámu, jak se tento svátek dnes nazývá. Kromě přirozené symboliky světla

dostaly svíce teď na základě svého posvěcení zvláštní postavení ve zbožném životě. To se projevuje například při svatoblaženském požehnání, které se udílí den po Hromnicích se dvěma zkříženými svíčkami.

Posvěcená svíce má význam také v soukromí rodiny. Provází věřícího církevním rokem. Rozsvěcuje se v trápení a nouzi. Tak se stává posvěcená svíce postupně znamením Boží přítomnosti – třeba hromnička, která se zapaluje při bouřce, a tím se prosí o ochranu Boží.

Také adventní věnec se svými svíčkami nabývá v průběhu času rostoucí význam v křesťanské zbožnosti. Není jenom ozdo-

bou světnice v předvánoční době, nýbrž výzvou k rozjímání a modlitbě v týdnech před Vánoce.

Pozornost zasluží také často umělecky ozdobené votivní svíce, které věřící lidé darují zvláště na poutních místech. Tyto svíce mají často úžasnou velikost. Například existuje největší svíce v Andechs, dar augsburských poutníků z roku 1727, o velikosti 2,4 metru a váze 84 liber. V poutním kostele Sankt Salvatora v Bettbrunnu u Ingolstadtu jsou uváděny votivní svíce od roku 1378.

Také v pověrách mají své místo

Vedle pozitivních podnětů pro lidovou zbožnost svěcením svíci se vyskytují také zvyky, které počítáme k pověrám. Pro ilustraci uvádíme: Existoval například zvyk, že v den sňatku se pozoroval plamen svatební svíce, aby se předpovídalo budoucí soužití manželů. Světlý, klidný plamen dával naději na harmonické manželství. Plápolající nebo prskající světlo znamenalo neštěstí a sváry. Jiskry z hromniční svíce byly pro rodinu radostnou zvěstí nebo ohlašovaly hosta.

Stékající vosk znamenal zlo a smrt. Docházelo k opravdovému svičkovému věštění. V kraji Horní Falce bylo dříve zvykem pro každého člena rodiny zažítat jednu posvěcenou svíci. Společně sfoukli všechny svíce. Či knot doutnal nejkratší dobu, o tom se myslelo, že musí zemřít jako první. Těchto několik málo příkladů ukazuje zřetelně, že tady byly posvěcené svíce zneužity a staly se předmětem pověry, protože se myslelo, že světicí modlitba uděluje svíci zázračné síly. Ale nemůžeme být přepjatí a tyto zvyky minulých časů příkře odsuzovat. Navzdory těmto praktikám žili jinak tito lidé bezpochyby v hluboké a pevné víře.

Z Kirche heute 4/2017 přeložil -mp

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víš, kdo jsi: Svatý Boží!“ Ale Ježíš mu přísně rozkázal: „Mlč a vyjdi z něho!“ Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel.

Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení – a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

Suma o darech svatého Josefa (97 – dokončení)

ČTVRTÁ ČÁST

Kapitola X: Zázraky obdržené kvůli slibům učiněným svatému Josefovi

Od jednoho uctyhožného muže jsme se dozvěděli, že ve vznešeném italském městě Benátkách byl jakýsi šlechtic, který měl ve zvyku modlit se denně vkleče před obrazem svatého Josefa namalovaným na zdi jednoho kostela. Poté, co s upřímným a ušlechtilým srdcem dlouho zachovával zvyk těchto modliteb, ulehl na lůžku, zasažen vážnou chorobou. A bdělý, zdravýma očima a se zdravou myslí uviděl svatého Josefa, stejného jako na uvedeném obraze, jak vstupuje do jeho pokoje. Když ho udiven uviděl, byl naplněn lítostí nad svými hříchy. Ihned zavolal kněze zpovědníka, jemuž se katolickým způsobem vyznal ze svých hříchů. Tak zesnul v Pánu a byl přítomností nejsvětějšího Josefa, jak zbožně věříme, pozván do nebe.

Svatý Vincenc z našeho kazatelského řádu⁽¹⁾ v kázání o Narození Páně referuje o tomto: „Valencijský kupec zval k sobě každého roku v den narození Páně chudého starce a nějakou ženu s malým dítětem, neboť mu představovali Pannu Marii se Synem a Josefa. O něm pak bylo zjeveno, že se mu při jeho smrti ukázala Panna Maria se Synem a Josef, kteří mu řekli: »Protože jsi nás přijal do svého do-

mu, my tě přijmeme do našeho domu.«⁽²⁾ Tolik sv. Vincenc.

Ostatní zázraky, které, jak věříme, jsou bezpochyby nesčetné, ponecháváme ke zkoumání jiným katolíkům. To, co jsme podle vyprávění Pisma svatého, na zá-

kladě autority římské církve a ve shodě s korunou svatých učitelů sepsali, dostává k tomu, aby se věřilo, že svatý Josef je mezi nebešťany a pozemšťany veliký.

KONEC ČVRTÉ ČÁSTI A CELÉ SUMY O DARECH SVATÉHO JOSEFA, Snoubence nejsvětější Panny Marie a domnělého otce Krista Ježíše, nesmrtelného Boha, vydané bratrem ISIDOREM ISOLANIM z Milána z Kazatelského řádu.

Řečená Suma byla započata mnou, bratrem ISIDOREM z Milána, léta Páně MDXIV v měsíci březnu ve vesnici Fontanellato v místě svatého Josefa a ukončena v PAVII, také vzhledem ke korekturám, léta Páně MDXXI o slavnosti apoštolů Šimona a Judy.⁽²⁾

A byla vytištěna v Pavii u Jakoba Paucidrapia MDXXII, o třetích zářijových kalendářích.⁽³⁾

*Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

⁽¹⁾ Tj. sv. Vincenc Ferrerský (1350–1419), velký a svatý dominikánský kazatel a ctitel sv. Josefa. Pocházel ze španělské Valencie. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Tedy 28. října. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Tedy 30. srpna. Jedná se o datování podle římského kalendáře. [pozn. překl.]

Sláva na výsostech Bohu a vstupní modlitba – dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

usebírají; po čtení nebo homilii krátce rozjímají o tom, co slyšeli; po přijímání pak ve svém srdci chválí Boha a modlí se.“ (*tamtéž*, 45) Mlčení před vstupní modlitbou tedy napomáhá k usebrání a přemýšlení o tom, proč tam jsme. Proto je důležité naslouchat vlastnímu nitru, abychom je pak otevřeli Pánu. Možná, že za sebou máme dny námah, radosti či bolesti a chceme to říci Pánu, dovolat se jeho pomoci a prosit Ho, aby nám byl nablízku; máme příbuzné a přátele, kteří jsou nemocní anebo procházejí těžkými zkouškami, a toužíme svěřit Bohu osudy církve a světa. Tomu slouží krátké mlčení předtím, než kněz shrne úmysly všech

a nahlas jejich jménem pronese společnou modlitbu, která uzavírá vstupní obřady, tedy právě vstupní modlitbu zahrnující jednotlivé úmysly. Vřele doporučuji kněžím, aby tuto chvíli mlčení dodržovali a nespěchali, protože jinak nám hrozí, že se bezděčně připravíme o usebranost duše.

Kněz pronáší tuto pobídku a vstupní modlitbu s rozpjatýma rukama, tedy v postoji modlitby, který si osvojili křesťané již v prvních stoletích, jak dosvědčují fresky římských katakomb, a napodobili tak Krista s rukama rozpjatýma na dřevu kříže. Kristus je Tím, kdo

se modlí, i modlitbou zároveň! V Ukřižovaném rozpoznáváme Kněze, který vzdává bohumilou poctu Bohu synovskou poslušností.

V Římském obřadu jsou modlitby stručné, ale jejich význam je hutný. Vracet se k rozjímání nad jejich texty také mimo mši nám může pomoci chápat, jak se obracet k Bohu, oč prosit a jaká slova užívat. Kéž se liturgie pro nás všechny stává pravou školou modlitby!

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Hledala osvícení v New Age

Bydlela na Havaji a už v 28 letech se jí podařila závatná kariéra. Úspěšně vydávala turistický magazín, starala se o investice a nakupovala nemovitosti, vlastnila dům a skvělé auto. Měla za sebou koupi i prodej novin. Ze života jak v americkém snu ji bezohledně vyrvala autohavárie.

Moira Noonanová utrpěla závažná zranění, byla částečně ochrnutá a cítila neustálé bolesti. Po následující dva roky její tělo sotva fungovalo, takže nebyla schopná uzvednout ani kávovou lžičku. Doktoři jí dávali jen minimální naději na úplné uzdravení. Navíc vyhlídky na další podnikatelskou kariéru nenávratně zmizely. Beznadějnou situaci změnil telefonát od Moiriny sestry, která jí řekla o klinice, kde léčí bolesti. Pro Moiru žijící v neustálých bolestech a bez naděje na uzdravení to byla skvělá informace. Bez váhání všeho nechala a absolvovala let z Honolulu do Wisconsinu do nové kliniky, která už měla renomé a jejíž metodu terapie bolesti využívali v univerzitních nemocnicích a v mnoha centrech biologické obnovy na území celého státu. Tak začala její cesta v hnutí New Age.

Eroze víry

Moira byla vychována v katolické víře, ale když v období dospívání přešla z katolické školy do světské, přestala chodit na mše svaté a do náboženství. Začala se zajímat o velmi módní a všude propagované východní náboženství. Četla knihy o indické filosofii, chodila na koncerty indické hudby a podobné akce. Studovala na státní univerzitě, účastnila se kurzů meditace, které byly nabízeny na kdejaké nástěnce v kampusu. Moira se rozhodla, že jednoho dne pojedou do Indie, najde si vlastního guru a dosáhne osvícení. Na realizaci své touhy však musela počkat do konce studií. Díky intenzivní práci zvládla závěrečné zkoušky, získala diplom a dostala skvělou práci. Honba za kariérou zaměřila její touhy na úplně jinou kolej, takže se přestala zajímat o duchovní osvícení – až do zmíněné havárie, která jí znemožnila další pokračování v úspěšném oboru a otevřela před ní nový, poutavý svět duchovních zážitků.

Chycená na návnadu

Když se dnes někdo Moiry zeptá, jak začalo její dobrodružství s New Age, ona odpovídá: „Přes moji pojišťovnu.“ Skutečně tomu tak bylo. Pojišťovna jí hradila náklady pobytu v rámci pourazové terapie na klinice léčení bolestí. Paradoxně v dnešním světě, hlásajícím vládu rozumu, firma realizující pojištění zabezpečila terapii okul-

tistického charakteru. Objasněním byla skutečnost léčby. Po pěti týdnech pobytu na klinice se Moirin zdravotní stav značně zlepšil. Pacientka nebrala léky proti bolesti a její tělo běžně fungovalo. Dosáhla toho díky tomu, že prošla tréninkem myš-

Moira Noonanová

lení v rámci systému Nová Mysl, zvaného autogenika. Šlo v něm o to, aby ji hlavně skrze mnoho hodin autohypnózy, přetvářením mysli adaptovali do skutečnosti, kterou člověk chtěl pro sebe stvořit. Podle Nové Mysli, když člověk začne myslet „nově“, osvobodí se tehdy z pocitů viny, což ho následně uvolní od bolesti. Poněvadž systém fungoval, a Moira měla dokonce několikrát neobvyklé zážitky vystoupení z těla, začala se zajímat o tuto filosofii a názory propagované na klinice.

Přeprogramování světónázoru

Náplň, kterou během kurzu „ládováli“ Moire a dalším do mysli, byla zcela protikřesťanská. Nemluvilo se o Bohu jako Stvořiteli, ale přesvědčovali je, že víra v jakéhosi Spasitele a naděje, že On člověka zachrání před zlem, je ztrátou času. V rámci tréninku mysli se hlásalo, že každý si má pomoci sám. Moira byla vystavena vymývání mozku a důsledkem toho bylo zničení její dosavadní chápání světa, víry, postoj k tělu, k životu, k Bohu a k uzdra-

vení. Namísto žido-křesťanského světového názoru jí vštěpovali víru v to, že člověk existuje mimo hmotu, není tělem, že tvoří svou vlastní skutečnost a za pomoci dobrých duchovních sil (jiné přece neexistují) může mít vliv na Boží plán. Teprve po letech Moira pochopila, že ve věci takového myšlení zlý duch podněcuje lidské ego do té míry, že se člověk sám začíná uznávat za boha, který může všechno dělat vlastní mocí.

Moire nabídli udržování mysli ve stavu odpovídajícím Nové Mysli také po ukončení kurzu, aby byla i nadále osvobozena od bolesti. Když se zeptala, zda může chodit do katolického kostela pro duchovní podporu, odrazovali ji od toho. Místo toho jí nabídli účast ve skupinách Církve Jednoty, Sdružení křesťanského učení nebo dianetiku. Zásobili ji také autogenními nahrávkami a meditačními i dalšími autohypnotickými materiály. Cesta, na kterou Moira vešla, hnána touhou po návratu ke zdraví, ji přivedla na duchovní scestí. Po letech přiznala, že odmítnutí prvního přikázání – postavením sebe samé na místo Boha – pro ni znamenalo překročení i ostatních přikázání a zpochybnění pravd křesťanské víry. Moira praktikovala všechny formy modloslužby uvedené v páté knize Mojžíšově (Dt 18,9–12): věštby, kouzla, předpovídání, čarování, vyvolávání duchů zemřelých lidí. A Bůh přece jasným způsobem varuje před praktikami tohoto typu, aby člověka chránil před zlem. Ona si však neuvědomovala ohrožení, propadala mu čím dál víc.

Ponořená do okultismu

Moira pracovala jako kněžka hnutí Religious Science (Náboženské učení), byla poradkyní a médiovou terapeutkou. Se zájmem získávala znalosti z oboru hypnoterapie, regrese do dřívějších vtělení, astrologie, kurzu zázraků, reiki, channelingu, krystalů, kultu bohyně, jasnovidectví a dalších okultistických praktik. Skrze ně umožnila zlým duchům volný vstup

do svého života. Vcházení do mediových praktik způsobilo, že Moira viděla svět duchů. Většinu z těch věcí vůbec neměla chuť spatřit, poněvadž démonický svět je hrozný. Démoni totiž nepřicházejí laskavě a nepůsobí nikdy pro dobro člověka. Moira tedy nemohla dosáhnout pokoje. Její mysl byla ve stavu zmatku. Jakoby v nekončícím filmu spatřovala vize, které se nedaly vypnout. Zoufale potřebovala pomoc...

Záchrana hříšníků

V procesu Moirina vycházení z chaosu a temnot New Age odehrála zvláštní roli Matka Boží. Maria dala na Moirinu cestu řadu znamení. Moira šla podle nich, ačkoliv nevěděla, kam ji vedou, ani si neuvědomovala, z jak velikého zla ji vyvádějí. Byla totiž zaslepená, hluboko ponořená v různých okultistických praktikách.

První znamení se objevilo během přestávky na kávu při soustředění New Age na Havaji. Moirě se dostal do ruky výtisk New Age Journalu, nejpoblábnějšího časopisu hnutí v Americe. Byl v něm článek Sondry Rayové, v New Age známé osobnosti. Autorka v něm vylčila, jak cestou do Indie – na setkání se svým guru Babaji – zajela do Medžugorje. Zaujala ji totiž zpráva o zjeveních Matky Boží. Sondra ten pobyt shrnula slovy: „Maria Matka je bohyně Nebe, která sestoupila, aby se spojila s bohyní Země.“ Když Moira četla tento názor, cítila, že něco nesouhlasí. Článek na ni velmi zapůsobil, přímo zasáhl její srdce, ale navzdory celé indoktrinaci věděla, že Matka Boží není bohyně. V Moirě se ozvala pravda zasetá kdysi dávno, kdy chodila do katolické školy. Vzrušena tou situací Moira opustila soustředění a během procházky vnímala inspiraci k upřímné modlitbě: „Bože, jestliže se Matka Boží někde zjevuje, tak vím, že není bohyně. Víím, že ten časopis nemá pravdu. Mohl bys mi ukázat pravdu?“ Ta modlitba nezůstala bez odpovědi. Další znamení se objevila už brzy...

Matčino trpělivé doprovázení

Jedno ze znamení se objevilo v průběhu spiritistické seance u pohybujícího se stolku. Moira byla mezi lidmi, kteří kladli na stůl ruce a čekali na příchod tzv. ducha průvodce. V ten moment Moira náhle zřetelně pocítila přítomnost něčeho jiného, co se nacházelo vedle ní a bylo velmi krás-

né, andělské a zázračné. Okamžitě sundala ruce ze stolu a nemohla je opět zvednout, protože byly jakoby přibité k jejímu tělu. Moira po chvíli vstala a odešla z pokoje. Kladla si otázku: „Co to je? Mohl by mi někdo povědět, co se děje?“ Nato ve svém nitru uslyšela výrazný hlas: „Jsem Královna míru.“ Moira nikdy předtím neslyšela o Královně míru, ale neměla pochyb, že to byla Matka Boží. Moira odpověděla, že se nikdy nevrátí do té společnosti, která se zabývá spiritistickými seancemi. Zatožila poznat Matku Boží, dozvědět se víc o jejím Neposkvrněném Srdci. Začala také chápat, že cesta, kterou se vydala, není dobrá.

Za několik týdnů poté zemřela Moirina babička. V prázdném domě po zemřelé, kde už byly všechny její věci pečlivě sbalené a vyneseny, našla Moira medailónek, který její babička stále nosila. Nepochopitelným způsobem byl přehlédnut a dostal se do rukou vnučky, která tehdy ještě ani nevěděla, čím je ta Zázračná medailka z Rue du Bac. Moira si jí pověsila na krk a od té doby ji stále nosí. Ukázalo se, že to je ta nejcennější věc, kterou jí mohla babička zanechat. Později se ještě kvůli té medailce stalo mnoho věcí.

Zpověď? Okamžitě!

Velký význam v procesu Moirina obrácení se měla zpověď. Jednou byla na mši svaté s modlitbou za uzdravení. Po skončení bohoslužby pocítila, že musí jít ke zpovědi. Začala hledat kněze. Našla ho, jak už stojí u auta a chystá se odjet. A tam, na parkovišti před kostelem, poprvé po 25 letech, se smířila s Bohem ve vyznání svých hříchů. Neotálela s přijetím milosti, nečekala na „lepší“ čas a podmínky. Odpověděla okamžitě na Boží inspiraci a shodila ze sebe zátěž všech hříchů, s kterými žila po tak dlouhou dobu. Vešla na jasnou cestu směřující ji ke skutečné víře.

Obtížný proces obrácení

Proces Moirina obrácení by nebyl možný bez Boží milosti a posílení. Chodila proto na mše svaté, četla náboženskou literaturu, modlila se a každý týden se postila. Denně se zasvěcovala Neposkvrněnému Srdci Mariinu, nepřetržitě a zbožně nosila Zázračnou medailku, vzbuzovala mariánskou úctu četbou díla sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu. Naučila se také

modlitby ke sv. Michaelu archandělovi i ke sv. Benediktovi, které mají oslabit satanovo působení. Moira totiž na vlastní kůži pocítovala vliv zlých sil, ke kterým se obracela v hnutí New Age.

Moira Noonanová

Tyto náboženské praktiky byly nutné, aby se v Moirě za pomoci Boží milosti uskutečnil obtížný a nezřídka bolestivý proces proměny. Jednou z výzev, ke které se Moira musela postavit čelem, byla změna myšlení. V New Age jí vstúpili mj. přesvědčení, že se člověk dokáže sám realizovat, sám sobě je bohem a spasitelem a je pro něj nepotřebné se zbavovat něčeho takového, jako je hřích. Uznání opravdového Boha a Spasitele vůbec nebylo pro Moiru tak lehké, ale docházela k němu postupně. Nejtěžší pro ni bylo zbavit se víry v reinkarnaci.

Poslední výzvu pro ni představovalo zbavit se všech knížek s tematikou New Age a chiropraktických nástrojů. Moirin dům byl naplněn nesčetným množstvím okultistického vybavení v hodnotě mnoha tisíc dolarů. Moira se sama nedokázala těch předmětů zbavit. Pomohli jí s tím známí z biblického kroužku, kteří při tom dokázali snášet její nerozumné a nepřátelské reakce, nedostatek sebevlády a křik, na které se potom většinou nepamatovala. Ta situace ukázala, že Moira se ještě neosvobodila od démonů spojených s těmi předměty. Kromě domu ještě bylo zapotřebí jednoho důkladného očištění – samotné Moiry.

Speciální zpověď

Nedávno obráčená žena si nebyla vědoma, že každá lež, které věřila, a každá činnost, se kterou se setkala, blokovaly úplné osvobození. Panna Maria, které Moira uvěřila, ji ale nenechala bez pomoci. Když byla Moira v Medžugorje, postavila se do dlouhé fronty na zpověď v angličtině. Ukázalo

se, že „náhodou“ natrefila na kněze, který měl značné zkušenosti se zpovídáním lidí dostávajících se z New Age. Moiru to vybidlo říci knězi mnohem víc než o spáchaných lehkých hříších. Otec Filip Pavič vyslechl její dvě a půl hodiny trvající zповěď a kvůli dlouhé frontě lidí čekajících na zповěď ji pozval na druhý den do své kanceláře. Věděl, že Moira musí vyznat dopodrobna všechny okultistické praktiky a zřiči se jich. Jinak na ni budou démoni dále útočit. Setkání trvalo déle než 14 hodin. Během té doby Moira vyznávala vše o konkrétní praktice, a následně se jí ve jménu Ježíše Krista slavnostně zřikala, stejně jako jejich učitelů a duchů v ní pomáhajících. Duch Svatý daroval také P. Filipovi dar vědění a to, co Moira zapoměla kvůli uplynulému času nebo z nevědomosti, jí kněz napovídal a připomínal. Moira otevřela úplně své srdce před Bohem, aby je On mohl očistit a naplnit svou láskou a milostí. Tehdy také jasně pochopila, že za každou okultistickou praktikou stojí démon.

Setkání, které vedl s Moirou P. Filip, pro ni bylo traumatickým, ale zároveň uvolňujícím zážitkem. Když skončilo, cítila se jako nově narozené Boží dítě. Odmítla veškeré zlo z minulosti a věděla, že jít dál za Kristem dokáže jenom tehdy, když se bude držet za ruku Matky Boží.

Zachraňovat duše

Moira se po svém návratu do katolické církve odloučila od dřívějšího života. Potřebovala nové zaměření své působnosti, modlila se tedy, aby jí Bůh ukázal, co má dále dělat. Bůh ji v odpovědi obdaroval zapálením pro evangelizaci, aby ze své minulosti mohla vyvozovat dobro. Moira začala na své cestě potkávat lidi potřebující uzdravení, potřebující skončit s okultismem, toužící po skutečné víře. Často to byly osoby z její blízkosti. Mohla tedy realizovat apoštolskou misi, aniž by musela vyjíždět do vzdálených zemí. Byla poslána, aby přinášela dobrou zvěst ve svém prostředí. A tak, s využitím vlastních zážitků vyrvání se z hnutí New Age, Moira přivádí ztracené lidi k Bohu a do katolické církve, ve které je skutečně přítomný Ježíš Kristus neustále působící a obdarovávající věřící milostmi ve svátosti Eucharistie a zповědi.

Z Milujcie sie! 4/2017 přeložila -vv-

Alenka

v zemi zázraků

Premiéra v kinech: 8. 2. 2018

Scénář a režie: Jana Kristina Studničková, Otakáro Maria Schmidt

Předloha: Diplomová práce *Labyrint slavnosti, aneb Moje snění o mostech, které nás spojují*, DAMU – Praha 2006, stejnojmenná kniha v nakladatelství Flétna 2018; autorka: Jana Kristina Studničková

Herci: Viktorie Stříbrná, Veronika Žilková, Bolek Polívka, Jiří Dvořák, Jana Pidrmanová, Tereza Taliánová, Mikuláš Matoušek, Simona Postlerová, Jana Kristina Studničková, Otakáro Maria Schmidt, Miroslav Herold, Adéla Stodolová a další

Použitá hudba: Zdeněk Pololánik a dále Antonín Dvořák, Giuseppe Verdi, J. S. Bach, Vojtěch Komárek, Capella Regia Praha pod vedením Roberta Huga; Vánoční koledy – Pražští madrigalisté (dirigent Miroslav Venhoda)

Délka: 110 minut • **Doporučená přístupnost:** od 6 let

Producent: JesuPrague Film – Jan Mrzena, Otakáro Maria Schmidt

O FILMU:

Poetický film pro celou rodinu, který vypráví o vzpomínkách dívky, která jako Alenka v řiši divů putuje krajinou,

ale v tomto příběhu krajinou svého dětství a pozoruje svět, který se jí jeví velmi fantastický. Svě místo v něm má Malý princ, Pražské Jezulátko, svatý Jan Nepomucký, Anděl a další postavy, které jí životem provázejí. Divák uslyší ve filmu Alenčin hlas již dospělé dívky čtoucí ve svých vzpomínkách jako v deníku, který akcentuje slavnosti a slavení v průběhu roku a svátosti v průběhu života: narozeniny, Dušičky, svatý Mikuláš, Vánoce, silvestr, karneval, křest ... a které jí směřují ke středu labyrintu její duše, k jejímu srdci, až na práh dospělosti, kdy se jí ztratí, odejde nebo zemře ... její vysněný kamarád, který je jakýmsi Malým prin-

cem a jejím průvodcem a rádcem v její dětské duši. Alenčiným pověstným červeným klubkem a Ariadninou nití je její skleněná koule jako vesmír a zároveň planetka, či molekula jejího vnitřního světa. Jejím častým cílem jsou Benátky – snové město plovoucí na moři – symbol nevědomí a z něj se vynořující karnevalové oslavy. Tam putuje s ukrajinským dědou (Bolek Polívka) ve své fantazii, pomocí jeho obrazů jako oken do jiných světů, pak s italskou babičkou (Veronika Žilková) na karneval a nakonec jako dospělá.

Kruh se uzavírá – labyrint a jeho střed je nalezen a cesta „ven“ – oknem z usínajícího dětství do vzkříšení za zrcadlem do dospělosti je volná.

Více na <http://www.alenkavzemizazraku.cz> nebo na <https://www.fdb.cz/film/alenka-v-zemi-zazraku/147067> nebo na <https://www.facebook.com/alenkavzemizazraku>.

Pondělí 29. 1. 2018

6:05 Klapka s ... (40. díl): Jiřím Mohauptem **7:10** Buon giorno s Františkem **8:15** Nevybroušené diamanty **8:45** V pohorách po horách (2. díl): Smrk **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Exit 316 (31. díl): Selhání **9:40** Výpravy do divočiny: Hovory nosorožců **10:45** Pro víta mundi (10. díl): Mons. ThDr. Antonín Huvar **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Nezmaří & Symfonický orchestr ZUŠ Uničov na Mohelnickém dostavníku 2013 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Vezmi a čti: Leden 2018 **14:55** Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta **16:00** V souvislostech (214. díl) **16:20** Cesta k andělům (104. díl): Josef Koutecký **17:10** Století Andělky **17:25** Ars Vaticana (1. díl) **17:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (9. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:00** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **18:25** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bledučká + Vy mládenci **18:30** Bible pro nejmenší: Rachel **18:35** Putování Modrou planetou: Čína **19:15** Terra Santa news (278. díl): 24. 1. 2018 **19:35** ARTBITR – Kulturní magazín (35. díl): Ještě jedna jízda s Matkou Terezou a Folcem Terzaním **20:00** Přešel jsem hranici **21:00** Music4mation **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noemova pošta: Leden 2018 **23:45** Noční univerzita: Katka Lachmanová – Modlitba za místa postižená zlem **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 30. 1. 2018

6:05 Pod lampou **8:05** Skryté poklady: Roman **8:35** V souvislostech (214. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Muzikanti, hrajte **9:50** Noční univerzita: Katka Lachmanová – Modlitba za místa postižená zlem **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Cesta k andělům (4. díl): David Vávra – divadelník a architekt **13:00** Josef a jeho bratři **13:45** Ars Vaticana (1. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** V pohorách po horách (2. díl): Smrk **14:45** Rusko, můj dětský sen **15:15** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Noc zpovědníka **15:40** BET LEChem – vnitřní domov (18. díl): Jaromír Zadrpa – salesiánský misionář **16:00** Noemova pošta: Leden 2018 **17:30** Hermie a ustrašený pavouk **18:00** Noeland (21. díl) **18:25** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bledučká + Vy mládenci **18:30** Bible pro nejmenší: Konečně doma **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590-1657) **19:10** Bradi Barthová **19:30** Zpravodajské Noeviny (927. díl): 30. 1. 2018 [P] **20:00** Missio magazín: Leden 2018 [P] **21:00** Víra do kapsy **21:15** Řeckokatolický magazín (140. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Post Scriptum **22:15** U VÁS aneb Festivalové kukátko (10. díl): Chodské slavnosti 2016 **23:05** Terra Santa news (278. díl): 24. 1. 2018 **23:30** Outdoor Films s Tomášem Sedláčkem (54. díl): Na jeden z nejdělejších a nejnáročnějších treků světa **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 31. 1. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (927. díl): 30. 1. 2018 **6:25** Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta **7:25** Čeští salesiáni v Bulharsku **7:40** Po volání: Se salesiány v Brně-Žabovřeskách **8:45** Ars Vaticana (1. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:50** Salesiáni v Brazílii **11:05** S Bohem podél Rio Maraňon **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Zpravodajské Noeviny (927. díl): 30. 1. 2018 **13:15** Exit 316 (31. díl): Selhání **13:40** ARTBITR – Kulturní magazín (35. díl): Ještě jedna jízda s Matkou Terezou a Folcem Terzaním **14:00** Živě

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

s Noe [L] **14:30** Tři mušketýři: MFF Strážnice 2017 **16:05** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **16:30** Hlubinami vesmíru s dr. Martinou Boháčovou, 1. díl **17:10** Pastýř na člunu **17:30** Přešel jsem hranici **18:30** Bible pro nejmenší: Narození Ježíše **18:35** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bledučká + Vy mládenci **18:45** U VÁS aneb Festivalové kukátko (10. díl): Chodské slavnosti 2016 **19:30** Terra Santa news (279. díl): 31. 1. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:00** Ve službě Šuáři **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. ThLic. Martin Lanžl – Jezuitský stát hudby [P] **23:00** Generální audience Svatého otce **23:45** Koncert pro kardinála **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 1. 2. 2018

6:05 Klapka s ... (73. díl): Janem Vojáčkem **7:10** Koncert tří sborů: Odry 2015 **8:10** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Noc zpovědníka **8:35** Terra Santa news (279. díl): 31. 1. 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Chlapi nahore **9:40** Noemova pošta: Leden 2018 **11:15** Děti Haiti **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Koncert pro kardinála **13:35** Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Generální audience Svatého otce **15:10** Řeckokatolický magazín (140. díl) **15:25** Muzikanti, hrajte **16:00** Zpravodajské Noeviny (927. díl): 30. 1. 2018 **16:20** V pohorách po horách (2. díl): Smrk **16:35** Buon giorno s Františkem **17:35** Dana **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590-1657) **18:30** Bible pro nejmenší: Jan Křtitel **18:35** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bledučká + Vy mládenci **18:40** Kouzlo strun **19:00** Večeře u Slováků: 5. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (928. díl): 1. 2. 2018 [P] **20:00** Jak potkávat svět (57. díl): S Martou Kubišovou [L] **21:20** Ars Vaticana (2. díl) **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (928. díl): 1. 2. 2018 **0:30** Mosambik – Bom Padre **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 2. 2. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (928. díl): 1. 2. 2018 **6:25** Klapka s ... (92. díl): Ing. Zuzanou Dobiášovou **7:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (9. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **7:45** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **8:05** Noční univerzita: P. ThLic. Martin Lanžl – Jezuitský stát hudby **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **9:45** Šahbáz Bhatti, muž, který měl sen – Pákistán **10:15** Přešel jsem hranici **11:15** ARTBITR – Kulturní magazín (35. díl): Ještě jedna jízda s Matkou Terezou a Folcem Terzaním **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Ars Vaticana (2. díl) **12:20** Výpravy do divočiny: Hovory nosorožců **13:25** Lubor Patsch, muzikant s kamerou **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pražská Loreta **14:55** Strání – obec pod Javorínou **15:15** Putování Modrou planetou: Čína **16:00** Zpravodajské Noeviny (928. díl): 1. 2. 2018 **16:20** Missio magazín: Leden 2018 **17:30** Mše svatá

na Svátek Uvedení Páně do chrámu z baziliky sv. Petra v Římě [L] **19:00** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bledučká + Vy mládenci **19:05** Bible pro nejmenší: Satan pokouší Ježíše **19:10** Dopisy z rovníku **20:00** Kulatý stůl: Víra Karla IV. **21:30** Živě s Noe **22:05** Večeře u Slováků: 5. neděle v mezidobí **22:30** Nezmaří & Symfonický orchestr ZUŠ Uničov na Mohelnickém dostavníku 2013 **23:30** Stíny nad Libavou **0:10** V pohorách po horách (2. díl): Smrk **0:20** Cesta k andělům (4. díl): David Vávra – divadelník a architekt **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 3. 2. 2018

6:05 Hrdinové víry (12. díl): Ženské řehole a jejich osud v době totality **7:10** Dar z Medžugorje **7:30** Léta letí k andělům (33. díl): Martin Petiška – spisovatel **8:00** Hermie a ustrašený pavouk **8:30** Noeland (21. díl) **8:55** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bledučká + Vy mládenci **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590 – 1657) **9:35** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **9:55** Na pořadu rodina (1. díl): Máme velkou rodinu **10:55** Soňa **11:10** Music4mation **11:35** Exit 316 (31. díl): Selhání **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Pod lampou **14:10** Zpravodajské Noeviny (928. díl): 1. 2. 2018 **14:35** Jak potkávat svět (57. díl): S Martou Kubišovou **16:05** Terra Santa news (279. díl): 31. 1. 2018 **16:25** Večeře u Slováků: 5. neděle v mezidobí **16:50** MFF Strážnice 2016: Z krajín za obzorem **18:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (10. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bledučká + Vy mládenci **18:30** Bible pro nejmenší: Satan pokouší Ježíše **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Povolání – Sestra Olga **19:30** V souvislostech (215. díl) [P] **20:00** Hlubinami vesmíru s dr. Martinou Boháčovou, 2. díl [P] **20:45** V pohorách po horách (3. díl): Bystrá **21:00** Mezi pražci (65. díl): Únor 2018 [P] **21:50** Čas pro Malawi **22:35** Dům nejen ze skla **23:40** Řeckokatolický magazín (140. díl) **0:00** Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 4. 2. 2018

6:05 Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Noc zpovědníka **6:25** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **6:55** Ars Vaticana (2. díl) **7:05** Putování Modrou planetou: Čína **7:45** Město strachu – Pákistán **8:15** Jak potkávat svět (57. díl): S Martou Kubišovou **9:40** Řeckokatolický magazín (140. díl) **10:00** Večeře u Slováků: 5. neděle v mezidobí **10:30** Mše svatá z kostela svatého Michaela archanděla v Kozlovicích [L] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (35. díl): Ještě jedna jízda s Matkou Terezou a Folcem Terzaním **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (215. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:25** Mezi pražci (65. díl): Únor 2018 **14:15** Hlubinami vesmíru s dr. Martinou Boháčovou, 2. díl **14:55** Umění sklářských mistrů **15:30** Muzikanti, hrajte **16:05** Noční univerzita: P. ThLic. Martin Lanžl – Jezuitský stát hudby **17:00** Zámek Židlochovice – zahrada času **17:30** Hermie a lhářka Flo **17:55** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:00** Noeland (22. díl) **18:25** Animované příběhy velikánů dějin: Pocahontas (1595-1617) [P] **19:00** Music4mation **19:25** Exit 316 (32. díl): Konzum [P] **20:00** Magdaléna, zbavená hanby [P] **21:25** V souvislostech (215. díl) **21:45** Ars Vaticana (2. díl) **22:00** Missio magazín: Leden 2018 **23:00** Má vlast: Sv. Kopeček u Olomouce **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 29. 1. o 14:15 hod.:
Slovo v obraze (Blahoslavenstvá)

Maliar inšpirovaný Svätým písmom, kontemplatívna sestra a jej čistá poézia, zamyslenia benediktínskeho mnícha zo Sampora... Ich objavovanie kresťanských mystérií liturgického roka sa chce stať modlitbou v každom divákovi.

Utorok 30. 1. o 17:05 hod.: Viera do vrecka

Život so sebou prináša rozličné témy a otázky, najmä tie bežné. Dokážeme o nich rozmýšľať aj hlbšie, z pohľadu viery? Názory a príklady zo života budeme hľadať s odborníkmi i s tými, ktorých sa to priamo týka. Túto reláciu vám každý mesiac prinášajú Saleziáni dona Bosca.

Streda 31. 1. o 22:00 hod.: Katechéza (Blahoslavenstvá)

Prof. František Trstenský: O dvoch dlžníkoch.

Štvrtok 1. 2. o 18:35 hod.:
Starý zákon (Debora a Gideon)

Animované biblické príbehy Starého zákona.

Piatok 2. 2. o 15:00 hod.: Hodina milosrdenstva

Priamy prenos modlitby k Božiemu milosrdenstvu zo Svätyně Božieho milosrdenstva v Košiciach.

Sobota 3. 2. o 17:30 hod.: Luxareň

Priestor pre vaše otázky a naše odpovede. Magazin zo zákulisia TV LUX.

Nedeľa 4. 2. o 10:30 hod.:
Svätá omša z Košíc

Priamy prenos sv. omše z diecéznej svätyně Božieho milosrdenstva v Košiciach.

CELOSVĚTOVÁ SÍŤ MODLITBY S PAPEŽEM – ČESKÁ REPUBLIKA

Jeden z úmyslů Celosvětové sítě modlitby s papežem je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnostech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly, aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejnění papežova úmyslu např. ve zprávách na www.radiovaticana.cz.

ÚMYSLY SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA SVĚŘENÉ CELOSVĚTOVÉ SÍTI MODLITBY S PAPEŽEM (APOŠTOLÁTU MODLITBY) – ÚNOR 2018

VŠEOBECNÝ ÚMYSL: „Ne“ korupci – aby se nenechali korupcí ovládnout ti, kdo mají materiální, politickou nebo duchovní moc.

NÁRODNÍ ÚMYSL: Abychom dobro nevnímali jen jako povinnost, ale také jako něco velkého, co smíme konat. (srov. Ž 1)

BREVIÁŘ PRO LAIKY
27. LEDNA – 3. ÚNORA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 1.		PO 29. 1.		ÚT 30. 1.		ST 31. 1.		ČT 1. 2.		PÁ 2. 2.		SO 3. 2.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1722	1941	1197	1329	1296	1438	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	784	883	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1723	1941	1198	1330	1296	1438	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1297	1439	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	813	914	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1724	1942	1201	1334	1297	1439	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	691	780	1155	1284	1170	1300	1724	1943	1202	1334	1297	1439	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1724	1943	1202	1334	1297	1439	1655	1886		
Závěrečná modlitba	691	780	1156	1284	1171	1301	1293	1434	1202	1335	1298	1440	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1298	1440	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1299	1441	1236	1372		
Závěrečná modlitba	691	780	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1298	1440	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 27. 1.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1727	1946	1207	1340	1300	1442	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1300	1442	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1300	1443	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1730	1949	1211	1344	1302	1445	810	911
Ant. ke kant. P. M.	691	780	691	780	1164	1294	1180	1310	1731	1950	1211	1344	1303	1445	692	781
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1731	1950	1211	1345	1303	1445	811	911
Záv. modlitba	691	780	691	780	1165	1295	1181	1311	1293	1434	1212	1345	1298	1440	692	782
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Neděle 28. 1. – 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 18,15–20
 Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9
 Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechl jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!*)
 2. čt.: 1 Kor 7,32–35
 Ev.: Mk 1,21–28

Pondělí 29. 1. – ferie

1. čt.: 2 Sam 15,13–14.30;
 16,5–13a
 Ž 3,2–3.4–5.6–7
 Odp.: 7b (*Povstaň, Hospodine, zachraň mě!*)
 Ev.: Mk 5,1–20

Úterý 30. 1. – ferie

1. čt.: 2 Sam 18,9–10.14b.
 24–25a.30–19,4
 Ž 86(85),1–2.3–4.5–6
 Odp.: 1a (*Nakloň, Hospodine, svůj sluch a vyslyš mě!*)
 Ev.: Mk 5,21–43

Streda 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: 2 Sam 24,2.9–17
 Ž 32(31),1–2.5.6.7
 Odp.: srov. 5c (*Odpusť, Pane, co jsem zavinił hříchem.*)
 Ev.: Mk 6,1–6

Čtvrtek 1. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 2,1–4.10–12
 1 Kron 29,10bc.11abc.
 11d–12a.12bcd
 Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade vším.*)
 Ev.: Mk 6,7–13

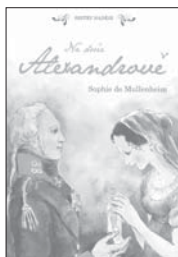
Pátek 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1–4
 nebo Žid 2,14–18
 Ž 24(23),7.8.9.10
 Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)
 Ev.: Lk 2,22–40

Sobota 3. 2. – nezávazná památka sv. Blažeje nebo sv. Ansgara nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 1 Král 3,4–13
 Ž 119(118),9.10.11.12.13.14
 Odp.: 12b (*Nauč mě, Hospodine, svým příkazům!*)
 Ev.: Mk 6,30–34

BELETRIE

NA DVOŘE ALEXANDROVĚ • SESTRY NADĚJE

Sophie de Mulenheim • Z francouzštiny přeložila Romana Agullo

Třetí díl románové série navazuje na předchozí *Podepsána Charlotte* a *Kde jsi, Élisabeth?* La Rochelle 1890. Emílie a Konstancie, pobývající na zámku Naděje, se setkávají s Dimitrijem Ročenovským, který právě dorazil z Petrohradu, a v jednom ze svých zavazadel má vzpomínky své prababičky, jistě Élisabeth z Naděje!

Paulínky • Brož., 140x205 mm, 240 stran, 249 Kč

PRO VZDĚLÁNÍ I HLUBŠÍ DUCHOVNÍ ŽIVOT

PONOŘ SE! • ŽÍT SVŮJ KŘEST A BÍŘMOVÁNÍ

Timothy Radcliffe • Z angličtiny přeložila Marcela Koupilová • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

„Naši víře se bude dobře dařit jedině tehdy, když znovu objevíme hluboký smysl krásy prostého obřadu křtu. Křest se dotýká nejhlubších dramát lidského života: narození, zamilování se, odvaha vydat se druhým lidem, hledání smyslu, dospívání, vyrovnávání se s utrpením a selháním, a konečně smrti. Kdybychom křest zkoumali náležitě, osvětlil by se tím každý aspekt našeho lidství, naše nejhlubší naděje a tou-

hy,“ říká v předmluvě knihy autor. Dále pak prochází krok za krokem obřad křtu a ukazuje, že je v něm jako v semínku obsažen náš celoživotní program i cíl.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x204 mm, 288 stran, 330 Kč

KÁZÁNÍ NA PÍSEŇ PÍSNÍ

Bernard z Clairvaux • Z latiny přeložila Markéta Koronthályová • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

Biblický text Píseň písní inspiroval k výkladům jak církevní otce 2. a 3. století (Hippolyt Římský, Origenes), tak i velké osobnosti století následujících (Řehoř z Nyssy, Nil Ankyrský, Řehoř Veliký). Bernard z Clairvaux (1090–1153) jej zpracoval celkem v 86 kázáních, a to v letech 1135–1153. Nevyložil v nich ani zdaleka celý text Písně písní, protože četné odbočky, které ho během rozjímání napadaly, ho často zavedly daleko od předlohy. Není jisté, zda svá Kázání skutečně přednášel komunitě bratří, nebo zda jde pouze o literární formu výkladu. Na rozdíl od těch, kdo vidí milostnou poezii Písně písní jako vyjádření vztahu Krista a církve, případně Krista a duše, vnáší Bernard do svého výkladu velmi osobní rysy a aplikuje tento vztah na Krista a vlastní duši. Na konkrétních příkladech ze svého života i ze života bratří nám pomáhá orientovat se v našich vlastních nesnázích a složitostech vztahů s lidmi i s Bohem. Právě pro tyto osobní zkušenosti je jeho výklad aktuální i nyní pro nás, vždyť chceme prožít intenzivně svůj život s Bohem.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Druhé vydání Váz., přebal, 152x216 mm, 488 stran, 560 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, společnost, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídující v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzercce: knihy@maticecm.cz. Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.